

ÉBREDEZÉS

Mikor megébredtem, tófények remegtek a falon,
Napfény úszott rajban át rajta,
S az ablakban nagy szőrös méh időzött a primulák
Fölött, a teste csupa fekete szőr és átér a hangja.

Valamire emlékeznem kellett: de valahogy
Nem emlékeztem. Ugyan minek? A csobogó fények
S a légies primulák, nem is gondolnak
A fenyegető méhhez – s e látvány elég is lett.

BOMBATÁMADÁS

A Város kinyílt a napnak.
Mint poros, vörös liliom millió szirmát
Kitárja, s szétbomlik lassan.

Vakító ég súrolja
A miriádnyi csillogó kéményt,
Míg illatát leheli a napra.

Kapkodó lények raja
Rohan a baljós virág útvesztőjében.
Mi e félelem oka?

Egy sötét madár zuhan.
A naptól süvítve tör e végtelen
Virágba: indul a nap.

PUSZTULÁS

- 4 A nap tüze vérzón csordul le a ködre,
Mely szürke halmokban gomolyog s tétováz.
Mint árnyban úszó sziklák, holt szürke tenger
Halmait pár utcavég löki tovább.

A ködös pusztaságon, túl szürkén kavargó
Reggelen, a szilfák fennkölt homályba vesznek,
Míntha felénk jönne a sötét minden sudár
Angyala s nyomulna előre rendületlen.

KOLIBRI

Elképzelem, egy másik világ ősi
Némaságában, a messzi
Múlt rémisztő csendjében, mely csak zihált és zúgott,
Hogy az úton kolibrík robogtak.

Mielőtt lelke lett bárminek,
Mikor az élet csak duzzadó, éledő Anyag volt,
Ez a ragyogó csöppség kipattant,
És átsüvített a lomha, végtelen s lédús hajtások közt.

Azt hiszem, nem voltak virágok azon
A világon, ahol a kolibri a teremtést megelőzte.
Azt hiszem, hosszú csőrével átdöfte a lomha, zöld ereket.

Talán hatalmas volt,
Akár a moha meg a kis gyík, mondják, egykor az volt.
Talán ő volt a dühöngő, félelmetes szörny.

Az Idő hosszú távcsövén mi épp fordítva nézzük,
Szerencsénkre.